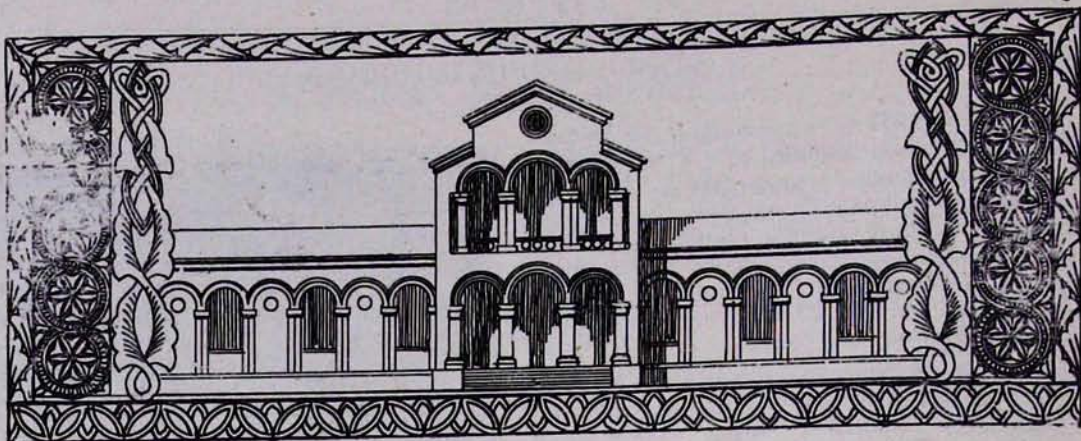




ԱՄՍՎԵՐՋԻ ՀԱՆԴԻՍՈՒԹՅՈՒՆ ՀՈԳԵՎՈՐ ԾԵՄԱՐԱՆՈՒՄ

Հունիսի 18-ին, ուրբաթ օրը, առավոտյան ժամը 11-ին, հոգևոր ճեմարանի հանդիսությանց սրահում, Վեհափառ Հայրապետի բարձր նախագահությամբ, տեղի է ունենում հոգևոր ճեմարանի 1979—1980 ուսումնական տարվա ամսվերջի հանդիսությունը:

Հանդիսությանը ներկա էին Ս. Սիոն, Ս. Հուսիկ, Ս. Արսեն, Ս. Գևորգ արքագանները, Մայր Աթոռի միաբանությունը, մայրավանքի պաշտոններությունը, հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմն ու ուսանողությունը և այլ հյուրեր:

Հանդիսությանը ներկա էին նաև Հայկական ՍՍՀ Միմիստրների խորհրդին առընթեր Հայ Եկեղեցու գործերի խորհրդի նախագահ տիար Ռուբեն Պարսամյանը և տեղակալ տիար Անդրանիկ Հասրաթյանը:

Հանդիսությունը սկսվում է Վեհափառ Հայրապետի Տերունական աղոթքով, որից անմիջապես հետո հնչում է Հայկական ՍՍՀ պետական հիմնը:

«Ճեմարանի քաղերգ» խմբերգի կատարումից հետո, հանդիսության քաջման խոսքով հանդես է գալիս հոգևոր ճեմարանի տեսուչ Ս. Գրիգորիս վրդ. Բունիաթյանը: Տեսուչ հայր սուրբը ամսվերջի որոշ խորհրդածություններ կատարելուց հետո, մեկ անգամ ևս հաստատելով հոգևոր ճեմարանի երկարամյա օգտակար գործունեությունը և դերը Մայր Աթոռի ու Հայ Եկեղեցու կյանքում, հատկապես նշում է այն պարագան, որ Վեհափառ Հայրապետի գահակալության քսանհինգ տարիների ընթացքում հոգևոր ճեմարանի տված հունձը եղել է առատ և բարի:

Տեսուչ վարդապետը իր խոսքի վերջում հորդոր է ուղղում ուսանողներին և ասում. «Սիրելի սաներ, ուր էլ որ լինեք, միշտ վեհ ու բարձր պահեք հոգևոր ճեմարանի պատիվը: Եվ այն կայծը, որ դուք ստացաք ձեր հոգիներից ներս հոգևոր ճեմարանում, շարունակի այն տևականա՛յալ»:

Բացման խոսքից հետո հոգևոր ճեմարանի ուսանողները կատարում են «Էջ Միածինն ի Հօրէ» և «Աշակերտք Քրիստոսի» շարական-խմբերգերը:

Այնուհետև հոգևոր ճեմարանի Գ լսարանի ուսանող Հայկ սրկ. Չիլիմզարյանը, ի դեմս ուսանողության, կարդում է հետևյալ ուղերձը.

Այնուհետև հոգևոր ճեմարանի Գ լսարանի ուսանող Հայկ սրկ. Չիլիմզարյանը, ի դեմս ուսանողության, կարդում է հետևյալ ուղերձը.

ԱՄՍՎԵՐՋԻ ՀԱՆԴԻՍՈՒԹՅԱՆ ԱՌԹԻՎ ԽՈՍՔ ՈՒՍԱՆՈՂՈՒԹՅԱՆ ԱՆՈՒՆԻՑ

Վեհափառ Տեր,

Քանի տարիներից ի վեր գեղեցիկ ավանդույթ է դարձել Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնի հոգևոր ճեմարանի հնամյա և անդթամատույց կամարների ներքո՝ սույն

սրբազան Հաստատության ուսումնական տարեշրջանի բացման և ամավերջի փակման հանդիսությունների կատարումը:

Այսօր կրկին բոլորս ի մի ենք հավաքվել ամավերջի հանդեսի առթիվ՝ վերհիշելու անցնող ուսումնական տարվա մեր աշխատանքները—արժանիները գնահատելու, իսկ թերությունները՝ ճանաչելու և ուղղելու մտադրությամբ:

Ի՞նչ տվեց մեզ՝ ուսանողներին անցնող ուսումնական տարին: Եթե ասենք՝ միայն ուսում, գիտելիքների որոշակի պաշար կամ կենսափորձ, դա քիչ է: Ավելին արժե այս կամարներից ներս գոյություն ունեցող ջերմ ու հարազատ ճեմարանի ուսանողական մթնոլորտը և այն վայելելու հաճույքն ու երջանկությունը, որը վերապահված է միայն մեզ՝ ուսանողներին, և որը անկրկնելի է կյանքում որևէ անգամ և սահմանված է միմյան ճեմարանում մեր ուսման ավարտը:

Այժմ, երբ մենք հասել ենք ուսումնական շրջանի վերջնագիծը, նախանձով ենք նայում ետ՝ մեր անցած, հուզումնալի ապրումներով լի, բախտավոր ճանապարհին և բարի նախանձով նայում ենք ետ ճեմարանի այն ուսանողությանը, որը պետք է դեռ սովորի, ապրի և վայելի այդ անուշ կյանքը:

Դեռ երեկ էր կարծես, երբ մենք՝ տակավին հուն և խնորուն երիտասարդներ, եկանք այս գիտության դարբնոցը, բայց այսօր այստեղից մեկնում ենք քիչ թե շատ իբրև գիտության օջախում կոփված պողպատ:

Մեզ՝ շրջանավարտներին համար առաջին հայացքից թվում է, թե ավարտելով ճեմարանը՝ ամեն ինչ վերջացավ, և դժվարությունները ետևում մնացին: Մինչ իրականության մեջ կանգնել ենք կյանքի սեմին, և իսկական դժվարությունները հենց առջևում են: Մի պահ է այս, որը գուցե կարևորագույնն է մեր կյանքում:

Ճեմարանում սովորելու տարիներին տեսիլք ունեցող և հայրենամարտ դասախոսների շնչին տակ հասունացել ենք, պատրաստվել: Ճեմարանական ուսումնառության տարիները, մանավանդ, հոգևոր պատրաստության շրջան էր մեզ համար, որպեսզի կյանքում պատրաստ լինենք մեր կյանքը պատարագելու հաճուն մեր նախնյաց հավատի, հաճուն Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի և հաճուն հայ ժողովրդի հոգևոր ծառայության:

Այս հանդիսավոր պահին Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի հոգևոր ճեմարանի ուսանողության անունից ջերմագին շնորհակալություն եմ հայտնում բոլոր-բոլոր նրանց,

ովքեր նպաստել են մեր հոգևոր և մտավոր դաստիարակության գործին:

Ամենից առաջ, խորի՛ն, խորի՛ն շնորհակալություն Ձեզ, Վեհափառ Տեր, որ, իջնելով առաքելաշնորհ Լուսավորչի Ձեր գահից, այս տարի էլ առանձին հոգատարությամբ և ուշադրությամբ հետևեցիք ճեմարանի առօրյային և հայրաքար դեկավարեցիք կրթական գործը, հաճախ ներկա լինելով նաև դասավանդություններին:

Ջերմագին շնորհակալություններ տեսչական կազմին՝ տեսուչ Տ. Գրիգորիս վարդապետին և ուսմասվար Տ. Եզնիկ քահանային:

Երախտապարտ ենք և շնորհակալ դասախոսներին, որոնք սիրով և պահանջկոտությամբ իրենց ամբարած գիտելիքներն անմնացորդ ավանդել են մեզ, և մեզ մնում է միայն եղածի վրա ավելացնել մորը՝ ինքնուրույն կրթությամբ:

Այսօրվա հավաքույթը պատահական չէ: Այն իր վրա է կրում դպրանոցի հիմնադիրներ Ս. Սահակ—Ս. Մեսրոպից սկսած և մինչև Վեհափառ Հայրապետը հասած կրոնաբույր և հայրենասիրական ոգու ազդեցությունը:

Այս տարվա համեստ հունձն էլ համատաշխատանքի արդյունք է:

Մեր վրա դրված է այս ողջ էստաֆետի ծանրությունը, որ է՝ արդարացնել մեր վրա թափված աշխատանքը. մեր հանդես տածված հույսն ու վստահությունը:

Այսօր մենք պարտապան ենք: Պարտական ենք հանդես մեր ազգը, մեր Եկեղեցին: Եվ այդ սրբազան պարտքի գիտակցությունը հզոր կռան է մեզ համար, որ անընդհատ և անձանձրույթ գործի պիտի մղի մեզ՝ ետ վճարելու համար մեր պարտքը:

Երանի նրան, ով բաց ճակատով կկանգնի ինքն իր խղճի առջև և կասի. «Ես անպարտ եմ խղճիս առջև»:

Վեհափառ Տեր, ամավերջի այս խորհրդածություններից հետո թույլ տվեք հոգևոր ճեմարանի ողջ ուսանողության կողմից մատչել ի համբույր Ձեր սուրբ Աթին և ստանալ Ձեր հայրական օրհնությունները:

Այս արտասանություններով հանդես եմ գալիս Մեսրոպ Խաչիկյանը (Ա լսարան), Գևորգ Գյուլգյույանը (Բ լսարան) և Վիգեն Քեչեջյանը (Ա դասարան), որոնք հաջորդաբար կատարում են Ավետիք Իսահակյանի «Մեր պատմիչները և մեր գուսանները», Վահան Թեքեյանի «Աղոթք վաղվան սեմին առջև» և Դանիել Վարուժանի «Ցան» բանաստեղծությունները:

Մակար Եկմայանի «Ազնիվ ընկեր» խմբերգի կատարումից հետո, հոգևոր ճեմարանի ուսմասվար Ս. Եզնիկ քին. Պետությունը կարդում է 1979—1980 ուսումնական տարեշրջանի կատարած աշխատանքների հաշվետու հետևյալ զեկույցը:

ՏԵՍՉԱԿԱՆ ԶԵԿՈՒՑԱԳԻՐ ՀՈԳԵՎՈՐ
ԾԵՄԱՐԱՆԻ 1979—1980 ՈՒՍՈՒՄՆԱԿԱՆ
ՏԱՐՎԱ. ԳՈՐԾՈՒՆԵՆՈՒԹՅԱՆ

Վեհափառ Տեր,
Մեծահարգ տիարք Պարսամյան և Հասրայան,
Գերաշնորհ, հոգեշնորհ և արժանապատիվ հայրեր,

Սիրելի դասախոսներ, ուսանողներ և ներկաներ,

Աստուծո ողորմությամբ և Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետի օրհնությամբ իր լուծմին հասավ հոգևոր ճեմարանի 1979—1980 ուսումնական տարին:

Ս. Էջմիածնի հոգևոր ճեմարանն այսօր հանդիսանում է Հայ Եկեղեցու կարևոր զարկերակներից մեկը: Այս իմաստով մեծ է այս հաստատության դերը: Վստահաբար կարելի է ասել, որ անցնող տարին հոգևոր ճեմարանը կատարեց իր պարտականությունները Մայր Աթոռի, Հայ Եկեղեցու և հայ ժողովրդի նկատմամբ:

Հոգևոր ճեմարանի ինն ուսանողներ ստացան քահանայական ձեռնադրություն, որոնցից չորսը՝ անցյալ տարվա շրջանավարտներ: Զեռնադրվեցին վեցը ամուսնացյալ երեքը՝ կուսակրոն:

Վեհափառ Հայրապետի բարեհաճ կարգադրությամբ այս ուսումնական տարում հոգևոր ճեմարանի տեսուչ նշանակվեց Մայր Աթոռի միաբան Ս. Գրիգորիս վրդ. Բունիաթյանը և ուսմասվար՝ Ս. Եզնիկ քին. Պետրոսյանը:

Վեհափառ Հայրապետի օրհնությունն առնելուց հետո նոր տեսչական կազմը հոգևոր ճեմարանի կրթական մակարդակը է՛լ ավելի բարձր հիմքերի վրա դնելու խնդիրը դրեց իր առաջ: Այս նպատակով սխտեմատիկ աշխատանք կատարվեց ուսումնական ծրագիրը բարեփոխելու և նոր դասագրքերով ճեմարանը օժտելու ուղղությամբ:

Անցնող ուսումնական տարում հոգևոր ճեմարանում դասավանդվեցին մի շարք նոր առարկաներ՝ հայրաբանություն, հին հունարեն, ձեռագրագիտություն, հնագրություն, քրիստոնեական բարոյագիտություն:

Տեսչությունը, դասախոսական կազմի հետ միասին, շարունակում է իր աշխատանքները՝ հոգևոր ճեմարանը մի կայուն և բարձր մակարդակի ուսումնական ծրագրով դասագրքերով օժտելու համար: Այս աշխատանքները արդյունավետ են դառնում հիմնականում Վեհափառ Հայրապետի բարձր հովանավորությամբ, իմաստուն խորհուրդներով և հայրական խրախուսանքներով:

Անցյալ տարի Վեհափառ Հայրապետի բարեհաճ կարգադրությամբ բացվեց քահանայից լսարանը, երկու տարվա ծրագրով: Քահանայից լսարան կարող են ընդունվել 25—30 տարեկան ամուսնացած քահանայություններ:

1979—1980 ուսումնական տարվա ընթացքում հոգևոր ճեմարանի հարկից ներս տեղի ունեցան մի շարք դասախոսություններ և հանդիսություններ, որոնց թվում հիշատակության արժանի է 1978—1979 ուսումնական տարեշրջանի շրջանավարտ յոթ տարեկազների, ինչպես նաև նախկին երկու շրջանավարտների դիպլոմային աշխատությունների պաշտպանությունը, որ տեղի ունեցավ 1980 թվականի ապրիլի 22—23-ին, Վեհափառ Հայրապետի նախագահությամբ:

Անցյալ տարվա ճեմարանի կյանքի իրադարձություններից մեկը եղավ նաև ավարտական լսարանի հինգ ուսանողների տարեկազական ձեռնադրությունը, 1979 թվականի դեկտեմբերի 26-ին, Ս. Ստեփանուհի տոնակատարության օրը՝ ձեռամբ Մայր տաճարի լուսարարապետ Ս. Հուսիկ սրբազանի:

Հոգևոր ճեմարանի ուսանողները անցնող տարվա ընթացքում հաճախակի ներկա եղան Երևանում զանազան համերգների, թատրոնների և կինոդիտումների:

Հոգևոր ճեմարանի ուսանողությունը և դասախոսական կազմը մեկ օրով պտույտների են մեկնել Հավուց Թառ, Ս. Ստեփանու, Ս. Գեղարդ վանքերը երեքօրյա ձյուհասահք պտույտի են մեկնել Ծաղկաձոր և երկու օրից պիտի մեկնեն ամավերջի ավանդական չորսօրյա պտույտի դեպի Հառիճա, Օձունի, Հաղպատի և Սանահին վանքերը:

ՀՈԳԵՎՈՐ ԾԵՄԱՐԱՆԻ
ՈՒՍԱՆՈՂՈՒԹՅՈՒՆԸ

1979—1980 ուսումնական տարեշրջանի սկզբին հոգևոր ճեմարանն ուներ 39 ուսանողներ՝ բաժանված չորս դասարանների վրա, և 17 ուսանողներ՝ քահանայից դասարանում: Այսօր հոգևոր ճեմարանի չորս դասարաններում ընթացիկ տարեշրջանն ավարտեցին 28 ուսանողներ, իսկ քահանայից դասարանում՝ 7 ուսանողներ: Բացի այդ, քահանայից դասարանի չորս այլ ուսանողներ ստացան քահանայական ձեռ-

նադրություն: Չհամապատասխանելով հոգևոր ճեմարանի պահանջներին և կամ չհարմարվելով ճեմարանի կարգ ու կանոնին, 17 ուսանողներ դուրս մնացին հոգևոր ճեմարանի ուսումնական կյանքից: Այս տարի հոգևոր ճեմարանն ավարտեցին չորս սարկավագ ուսանողներ:

Այսօրվա դրությամբ հոգևոր ճեմարանի ուսանողների քանակը, ըստ դասարանների, հետևյալն է.

Գ. լսարան՝ 4 ուսանող
Ա. լսարան՝ 4 ուսանող
Բ դասարան՝ 8 ուսանող
Ա. դասարան՝ 12 ուսանող
Քահանայից դասարան՝ 7 ուսանող
Ընդամենը՝ 35 ուսանող

Այս տարի չենք ունեցել Բ լսարան և Գ դասարան:

Իսկ այժմ, Վեհափառ Տեր, թույլ տվեք հոգևոր ճեմարանի տեսչության, դասախոսական կազմի և ուսանողության անունից ջերմապես շնորհակալություն հայտնել Ձերդ Սրբությանը՝ այն հոգատար վերաբերմունքի և հայրական խնամքի համար, որ տաժում է Ձեր Սուրբ Անձը հոգևոր ճեմարանի նկատմամբ:

Ցանկանում եմ շնորհակալական խոսք ասել նաև ճեմարանի նախկին տեսուչ Տ. Հովհաննես ավագ քին. Մարությանին և դասախոսներին, որոնք իրենց գործնական խորհուրդներով և բարի կամեցողությամբ օգնեցին և դյուրացրեցին տեսչության աշխատանքները:

Ծնորհակալություն նաև Մայր Աթոռի միաբանությանը և պաշտոնեությունը՝ իրենց ցուցաբերած զանազան օժանդակությունների համար:

Հոգևոր ճեմարանի տեսչությունը մասնավոր շնորհակալություն է հայտնում Հայկական ՍՍՀ Միմիստրների խորհրդին առընթեր Հայ Եկեղեցու գործերի խորհրդին, որ օրենքի սահմաններում իր բարիկամեցողությամբ և անհրաժեշտ օգնությամբ նպաստեց հոգևոր ճեմարանի գործունեության առաջադիմությանը:

Այժմ, Վեհափառ Տեր, թույլ տվեք Ձերդ Սրբությանը ներկայացնել առաջադեմ ուսանողների անունները:

Գ լսարան

Ա. մրցանակ—Հայկ Չիլինգարյան (8,7 միջին)
Բ. մրցանակ—Պետրոս քին. Մայլան (8,09 միջին)
Տիգրան Սահարայան (8,035 միջին)

Ա լսարան

Ա. մրցանակ—Վարդան Բաղդասարյան (9,1 միջին)
Բ. մրցանակ—Մեսրոպ Խաչիկյան (8,5 միջին)

Բ դասարան

Ա. մրցանակ—չկա
Բ. մրցանակ—Սարգիս Կուտուզյան (7,67 միջին)

Ա. դասարան

Ա. մրցանակ—Վիգեն Քելեջյան (8,34 միջին)
Բ. մրցանակ—Հովակիմ Քելեջյան (8,08 միջին)

Քահանայից դասարան

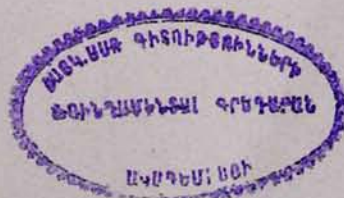
Ա. մրցանակ—Կառլեն Պետրոսյան (9,1 միջին)
Բ. մրցանակ—Գարուշ Լազարյան (8,8 միջին)

Կարգապահության և օրինակելի վարքի համար՝ Վարդան Բաղդասարյան, Հովակիմ Քելեջյան և Գևորգ Թաշչյան: Երաժշտության մեջ առաջադիմություն ցուցաբերելու համար՝ Սարգիս Կուտուզյան:

Հանդիսության վերջում ճեմարանի տեսուչ Տ. Գրիգորիս վրդ. Բունիաթյանը հրավիրում է Վեհափառ Հայրապետին՝ տալու համար Իր օրհնության խոսքն ու պատգամը հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմին և ուսանողությանը՝ ճեմարանի ուսումնական տարվա փակման առիթով:

ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ՕՐՀՆՈՒԹՅԱՆ
ԽՈՍԲԸ ՀՈԳԵՎՈՐ ԾԵՄԱՐԱՆԻ
ԱՄԱՎԵՐՋԻ ՀԱՆԴԵՍԻՆ
(18 հունիսի 1980 թ.)

Ինչպես ամեն տարի, նման առիթով եկել ենք՝ բերելու ողջույն և օրհնությունը մեր հոգևոր ճեմարանին, տեսչության, դասախոսական կազմին և ուսանողության: Հատկապես գնահատանքի խոսքով, տեսուչ Գրիգորիս վրդ. Բունիաթյանին և ուսմասվար Տ. Եզնիկ քին. Պետրոսյանին ու դասախոսական կազմին, որոնք նաև այս տարի շարունակեցին իրենց գործունեությունը բարի արդյունքներով: Ուզում ենք հիշեցնել ձեզ Մեր խոսքը անցյալ տարի բացման հանդեսին, երբ արտահայտեցինք Մեր վրստահությունը երիտասարդ մեր միաբաններ:



րի նկատմամբ, որոնք պատասխանատու պաշտոնների են հրավիրվում հետզհետե: Այս փորձը պիտի շարունակենք ման հառաջիկա տարիներին, որպեսզի քայլ առ քայլ մեր երիտասարդները ձեռք բերեն ամբողջական փորձառություն և նվիրումով ու իրենց գիտելիքներով բարձրացնեն մակարդակը մեր հոգևոր ճեմարանի:

Հայցում ենք բոլորին Աստուծո օրհնությունը և օգնականությունը:

Քիչ առաջ, երբ պիտի մեկնեինք դեպի այս դահլիճը, Վեհարանում, վերջին պահին տպարանից բերեցին և էմ սեղանի վրա դրեցին Հայրապետական վերջին կոմիսիոնը՝ նվիրված Հայաստանի 60-ամյակին:

Ինչպես գիտեք, վաթսու տարիներ առաջ, նույնքան ամսին, մեր երկրում հաստատվեցին սովետական կարգեր: Դա ոչ թե քաղաքական վարչակարգի սովորական փոփոխություն էր, այլ պատմական վճռական նշանակություն ունեցող մի տարեթիվ: Որով Հայաստանը փրկվեց վերջնական բնաջնջումից: Այն ժամանակ մեր երկրում բնակվող ոչ իսկ մեկ միլիոնի հասնող բնակչությունը հասավ իր կյանքի խաղաղության ափին, վերաջինվեց երկիրը քայլ առ քայլ ծանր դժվարություններով և զոհաբերություններով: Եվ ահա մենք կանգնած ենք այսօր, վաթսու տարիներ հետո, մեր վերաջինված Հայրենիքի պատկերի առաջ, ուր ապրում են ավելի քան երեք միլիոն հայեր, Երևան մայրաքաղաքով, մեկ միլիոն բնակչությամբ, քաղաք, որ այն ատեն, 1920-ին, հագիվ քսան հազար բնակչություն էր համարում իր ծոցում:

Եվ որպեսզի ավելի զգայուն դարձնենք այս պատկերը, ասենք, որ հենց այս մեր շրջափակում, Էջմիածնի շրջափակում, մինչև Ներսեսյան լիճ, 1915—1920 տարիների շրջանում հարյուր հազարավոր գաղթականությամբ էր լցված: Փաստորեն այս ամբողջ Էջմիածնի շրջանը, կենտրոն ունենալով մեր վանքը, բացօթյա որբանոց էր և հիվանդանոց, երբ ամեն օր տասնյակ, երբեմն հարյուրավոր հայեր մահանում էին քաղցի և հիվանդություններից:

Այսօր, վաթսու տարիներ անց, մենք, բոլորովին այլ պայմանների մեջ, ոչ միայն ապրում ենք խաղաղ և անվտանգ, հառաջդիմող, ծաղկող կյանքի ճանապարհով, այլև այստեղ փոխանակ որբեր խնամե-

լու և մեռելներ թաղելու, հոգևոր ճեմարանում ուսումնական աշխատանք ենք կատարում, նոր սերունդներ ենք պատրաստում՝ իբրև ապագա ծառայողներ Մեր Եկեղեցու:

Ահա թե ինչու Մեր մեջ տրամադրություն ստեղծվեց այսօր, մի պահ հիշելու այս տխուր անցյալը, որպեսզի այդ ֆոնի վրա ավելի հստակ և ավելի արդար կերպով կարողանանք գնահատել վաթսու տարիների հաղթական երթը հայ ժողովրդի, խաղաղության և անվտանգության պայմանների մեջ, Սովետական Միության եղբայրական ժողովուրդների շարքերում:

Այսօր մեր հոգևոր-եկեղեցական գործունեությունը Մենք նկատում ենք անբաժանելի մասը ընդհանուր մեր հայրենական վերածնունդի, որովհետև մենք ամեն քահանայից առաջ հայ ժողովրդի զավակներն ենք և մեր մայր հայրենիքի քաղաքացիները:

Եվ իբրև հոգևորականներ, գուցե առավել, քան ուրիշ քաղաքացիներ, մեր խոհի պարտքը պետք է նկատենք մեր հայրենասիրական պարտականությունը կատարելու ավելի բարեխղճությամբ, որովհետև Ավետարանը մեզ այդ է սովորեցնում. լինել պարկեշտ մարդիկ, շինարար մարդիկ, անձնագործ մարդիկ, մեր ժողովրդին նվիրված մարդիկ:

Ահա այս ոգով և այս զգացմունքներով Մենք կրկին անգամ շնորհավորում ենք տեսչությանը, դասախոսական կազմը և ուսանողությունը՝ ձեռք բերված արդյունքների համար, մաղթում ենք բոլորիդ հաճելի և բարի արձակուրդ, որպեսզի բոլորը վերանորոգված ուժերով վերստին հավաքվեն այստեղ, վերստին հանդիպենք մենք այս դահլիճում սեպտեմբերին, մեր հոգեշեն ու հայրենանվեր գործը շարունակելու համար:

Թող Աստված օրհնի Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը, համայն մեր ժողովուրդը և մեր վերածնված մայր հայրենիքը, այժմ և հավիտյան, ամեն:

Ամսվերջի հանդիսությունն ավարտվում է Վեհափառ Հայրապետի «Պահպանիչ»-ով և խմբովին երգված «Հայր մեր»-ով:

Վերջում հոգևոր ճեմարանի դասախոսները աջահամբույրով ստանում են Վեհափառ Հայրապետի օրհնությունները:

ԶԱՏԻԿ ԱՐԵՂԱ ԱՎԵՏԻՔՅԱՆ